

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., **Kertész-utca 35. szám.**
Ide intézendők az előfizetések, legzészerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **6 frt.** — Félévre **3 frt.**
Negyedévre **1 frt 50 kr.**

Elbeszélés.
(4. folyt. és vége.)

HOGY SZERET A PARASZTSZIV?!

Írta: ZÁNYI KÁLMÁN.

II.

fiatal hadnagy arcán mély fájdalom lát-
szott és sokáig tartott, míg szóhoz jutott,
a belsejében viharzó érzelmektől.

— Oh, Rózsi, Rózsi, ön most már végképen
kiragadta alólam a mentő deszkaszálat. Önkéntelen
kegyetlenségével beletaszított a hömpölygő árba, a
hol el kell vesznem örökre. Szivem vágya nem fog
megpihenni egy szerető nőnél, a kit őrangyalul szeret-
tem volna választani magamnak; mint kiüzött földön-
futó kell, hogy bevégezzem reménytelen életemet,
de volna még egy ezélja értéktelen életemnek, az
tudniillik, ha legalább önt Rózsikám boldognak lát-
hatnám. Igen, igen, még egy küzdelembe fogok,
hogy kettőnk közül legalább egy visszahódítsa elve-
szett paradicsomát.

— Isten önnel, Rózsika, áldja meg a jó Teremtő,
András bácsi, hogy még vigabb idők következzenek
el a maguk portáján. Ezzel elfödte kezével könnyes
szemeit és sietve eltávozott.

Az apa és leány még sokáig ültek mozdulat-
lanul, kiki a saját gondolatjaival elfoglalva. Rózsi
ismét lelkifurdalást érzett, hogy romlásba taszította
a reménydus ifjút, de szive megnyugtatta. Hiszen
megőrzött hűsége igazi hőstette volt egy ennyi meg-
próbáltatáson átment asszonynak. Talán csak az
első fájdalom ragadta el Hollóst, mely megenyhül,
mihelyt figyelme elfordult Rózsitól. Az öreg Vicza
pedig neheztelt a könnyelmű asszonynra, a ki oly esz-
telenül eldobta magától a szerencsét.

Pista másnap elutazott, s aztán pár hónapig
megint nem hallottak róla. Egy vasárnap lejött az
urasági kasznár Hollósékhoz.

— No hallja csak kigyelmed János gazda, a
maga fiának ugyan felvitte az Isten a dolgát.

— Fel hát, — felelte önérettel az öreg. —
Lájdinánd a fiu s szeretik főlebbvalói. Már ő felsége
is megszólította egyizben.

— Pedig másban is híres! — tevé hozzá a
kasznár titokzatos szemhunyoritással.

— Nos, mi a'?! —

— Hm, grófokkal, bárókkal mulat s segít pénzt
költeni egy szép menyecskének, egy igazi bárónőnek,
a ki — mondják — szeretője.

— Tyűh! még meg is nősül a gyerek tudtom nél-
kül, — kiáltott fel nevetve Hollós, de aztán elko-
molyodott azon, hogy a fiu pénzt segít költeni.

— Csodálom, nagyon csodálom, hogy a fiu pénzt
költene, mindig takarékos volt az istenadta!

— Nézze pedig János bá! itt áll az ujságban,
hogy huszezer forintot vesztett lófuttatáson s
Bassayné kifizette helyette a tartozást. Mindig együtt
vannak a szép asszonynyal. Ki hitte volna Pistáról,
hogy olyan svihák!?

A kasznár elment, de otthagya az öreg apa
szívében a nehéz gondot fia miatt. — Hát lump
lett volna az ő fia, a ki tisztí rangra tudott
eljutni saját jóviselete révén?! Nem, talán csak
ugy leszólta valaki. Nem lehet minden irka-firká-
nak hinni.

Nyomban felkereste Rózsit s közölte vele a hallottakat. A fiatal asszony meghökkent. A szegény Pista csakugyan belevetette magát a társadalmi élet fergetegébe s odafurakodott Bassay Tihamérnéhez. Miért?

Eszébe jutottak Pista utolsó szavai s borzadva kezdett érdeklődni azon hírek iránt, melyek róla hazaszállingóztak. Lázás nyugtalansága annyira ment, hogy nem tudván bevárni a lapokban itt-ott közzétett híreket, levéllel kereste meg egy Pesten lakó barátnőjét, hogy írja meg, mit tud Hollós huszárhadnagy és Bassayné viszonyáról.

Ez aztán rémséges dolgokat irt válaszában. Megírta, hogy Pista hirtelenül bukkant fel s mint a ragadozó madár rávetette magát Bassayné erkölcsi életére. Eleinte diszkrétül, majd nyilvánosan fellépett, mint ellenállhatatlan udvarlója a szép asszonynak, a ki végre el is bukkant. Azóta botrányosan szerelmeskednek a pletykavilág gyönyörűségére. Az asszony könnyelmű lett, szórja a pénzt az ablakon s Bassay leszorult végleg a szereplés szinteréről. Eleinte protestált, megverekedett Hollóssal s mindent megmozgatott az ellenakcióban, de mind hasztalan, a fess hadnagy megnyerte az ő rokonszenvét is. Most mint erkölcsi halott itallal bénítja meg elméjét, hogy lelke megpihenjen a sok zaklatástól, melyeket erkölestelenné vált nejeinek botrányos magaviselete mért reá. Az asszony halmozza reá a szégyent s mohón költi nagy vagyonát. Isten a megmondhatója, hogy fog végződni mindez!?

Rózszi mintegy megkövülve olvasta ezt a tudósítást. Hollós magaviselete tiszta színben állt előtte. Egy igen veszedelmes módját fedezte fel a jó fiu az ő boldogításának. Ha siker koronázza igyekezetét, úgy két egyén boldogsága árán visszazáll örökébe, ha pedig felsül, úgy négy ember fog fetrengni kettő helyett megrontva, megsemmisülve végvonaglásban.

Ez ellen pedig kellett tenni valamit, nehogy a kétségbeesett ifju a végsőre elragadtassa magát. Rózszi senkinek nem szólt elhatározásáról, csak csendesen elkészült az elutazásra.

Éjszaka idején távozott falujából, nem szólva még apjának sem, hova megy, csak annyit mondott: ne várják hetekig, talán hónapokig sem.

A fővárosba érve, igénytelen falusi leánynak öltözve érintkezésbe lépett egy cselédszerzővel, kinek útján jó pénzért bejutott éppen Bassayékhoz szobaleánynak.

Ugy remélte, hogy a cseléd igénytelen maszkja alatt nem fedezik fel kilétét, annál kevésbbé, mert Tihamér fásult kedélylyel, mindig borus fejjel, élőhalottként bolyongott a házban és a kávéházakban, míg neje, a szép Blanka bárónő egészen elmerült Hollós hadnagy iránti szerelmébe, nem látva rajta kívül semmit és senkit.

Mit is akart a szegény Rózszi ezen tétével elérni?! Maga sem tudta biztosan, de annyi tisztán állt előtte, hogy férjének szüksége van az ő mentő kezére. Ha kell, saját testével is kész volt őt meg-

védni minden fenyegető veszélytől. Mindenekelőtt azonban meg akart bizonyosodni a dolog állásáról. A helyzet azonban nem mutatott sok vigasztalót. Barátnőjének leírása még szelid volt tekintve a valót. Bassay második nejeinek botrányos kicsapongásai, támogatva Hollós könnyelműségétől, rendkívüli mérvet öltöttek már s alapjában megingatták a Bassayház erkölcsi s anyagi erejét úgy, hogy minden percz válságossá válhatott Tihamérra nézve.

Egyszer futva találkozott Hollós Rózsival, kit azonban első pillantásra megismert.

— Kedves Rózszi, én már egyengetem boldogságának útját, használja fel szerencsését jó órában. Ezzel intett és sietve elhagyta a megijedt asszonyt.

— Istenem — sóhajtott Rózszi — hová fogja vezetni a szegény fiut szilajsága!?

Nem kellett sokáig várnia a megoldásra.

Nagy lóversenyek folytak a vidéki turfokon. Hollós ott volt, Bassaynéval nagyban fogadva a legkétesebb eredményre jogosító ismeretlen lovakra. Mindenki elszörnyűködött ezen a könnyelműségen, csak Pista nevetett kicsinylőleg s a fülig szerelmes bárónő utánózta.

Az eredmény az volt, hogy Hollósék vesztek, még pedig kerek százezer forintot. S a dolog úgy volt elrendezve, hogy az összeg nagy részének törlesztése magát Bassay Tihamért terhelte. Neje kivitte, hogy mámoros fővel váltót, utalványt egyaránt irt alá, nem tudván beszámolni tettéről.

Ámde e veszteségnél nagyobb esapás is érte Bassayt. A fizetések esedékességének napján Blanka eltűnt a fővárosból s úgy látszott, az országból is, kísértetve Hollós István hadnagy által. A fizetés nem volt elodázható s Bassay tultéve magát a neje szokése miatti bánaton, lótni-futni kezdett ügyvédhez, bankárhoz, üzérhez s viszont. De bármerre is fordult, mindenütt sötétebben feketéllett előtte a reménytelen jövő.

— Ingatlanai tulterhelvék s hitele kimerült, sajnáljuk nem segíthetünk uraságodon! — volt az üzleties válasz.

Ekkor kezdett csak tisztán látni. Második neje, a ki különben mintaképe volt ezelőtt egy jó hitvesnek, másfélelesztendei időközben tönkretette Hollóssal és most még gyalázatot is hozott reá.

Ha déli tizenkettőig nem fizet, esődbe kerül, sőt talán el is csukják nejeinek szövevényes cselekedetei miatt. De mindennél rosszabb volt a becsületadósság, mit neje kívánságára vett fel. Annak is lejár a terminusa s ő fizetéseképtelen.

A ház berendezése alig teszi ki a harmadát a sürgősen törlesztendő adósságnak.

Pedig becsület nélkül nincs élet!

Bassay látta, hogy nincs számára más menekülés, mint a halál.

Tántorogva lépett dolgozószobájába, hol előkereste töltött forgópisztolyát. Leült az íróasztal mellé s kezére hajtva fáradt fejét, elgondolkozott.]

Eszébe jutott könnyelmű ifjusága, sivár élveivel, mindaddig, a míg Rózsit ösmerte meg, a szende

falusi szépséget. Mily boldog, mily megelégedett lehetett volna, ha meg nem rabolja önmagát tőle, szívtelenül eltaszítva a szegény asszonyt a reménytelenségbe! Köny jelent meg szemeiben e gondolatnál, a megbánás könye.

Aztán felháborodással visszagondolt ledérségére, midőn nőül vette a könnyüvérü baronesset, a ki ugyan jó feleség volt egy ideig, de gyenge jellemü teremtés, a kinek erkölcsét megvesztegette az első kínálkozó alkalom.

Végigsimitotta lázas homlokát remegő kezével, aztán pedig sóhajtva kezébe vette a forgópisztolyt.

— Eljátszám éltem boldogságát, — mormogá, — s ime üt a leszámolás órája, mert nincs senkim, a ki megmentsen!

Éppen halántékára szoritotta a hideg esövet, midőn lágy női karok ölelték át hátulról.

— Hát engem felejtesz, drága uram?!

Bassay meglepetve ugrott fel.

— Rózsi, te?! Oh egek, hogy jutsz ide megnehezíteni utolsó perczemet?!

— Rég vagyok melletted, s őrt állok, hogy a gonosz szellemet elűzzem környezetedből. Én megmentlek magannak, bohó szívem vezérelt hozzád, Tihamér!

— Késő, — nyögte Bassay, — minden késő, délig fizetnem kell s nincs módomban...

Rózsi kivett zsebéből néhány papirszeletet, s szó nélkül oda tartá Bassay elé.

Esedékes tartozásainak kiegyenlítési nyugtái voltak azok.

— Miből fizetted ezt ki, drága lélek?

— Anyai jussomból és ha velem jössz, marad még számunkra az apai vagyon. Meg lehet abból élni szépen.

— Tied vagyok s tied leszek, te legnemesebb asszony ezen a széles világon.

Még aznap együtt utaztak Kenesre Rózsi atyjához.

Ott pedig két meglepő távirat várakozott rájuk, az egyik Bassay, a másik Rózsi számára. Mindkettő Velenczéből jött.

Rózsiéban ez állt:

„Betartám adott szavamat, jól van így?

Hü Pistája.“

Bassayéban pedig, mely a konzulátustól jött, ez volt írva:

„Ma a vízbe veszett a lagunákban egy fiatal pár, állítólag véletlenül. A férfi neve Hollós István, a nőé Bassay Tihamérné, Várday Blanka bárónő.“

Rózsi elérte az összefüggést. A szegény Pista elegyengette uj egyesülésének utját, de milyen áron? Őszinte könyek toltak szemébe a nemes barátért.

Lám, így szeret a parasztszív!

II. Vilmos német császárhoz.

Felség! Tekintsd e népet,
Büszkén fogad ma léged,
Zászlóit a szél lengeti,
Örömtűzek gyúlnak ma ki,
Hozsanna száll az ég felé,
Babért hint a vendég elé,
Szívében olajág nyíl

— A béke hírnöke —

Ám a haragja mérgezett nyíl,
Ha ellen törne be!

Láttad a tűzbe, harcza
Nap-égett homlokát?
Láttad a tüzt szemében,
Ha feltekinte rád?
Láttad, a marka fegyverét
Miként szoritgatá,
Ha szuronyerdő, ágyuzaj
Vérét fölízgatá?!

Békében, harcban egyre nagy,
A teste, lelke ép;
Megmentett trónt és koronát
Már e maroknyi nép!

Kinek baráti jobbot ad
Békén nyugodhatik,
Megosztja vele ételét,
Meg minden javait;
S ki rája tör, magyarra tör!
— Érényünk vagy hibánk!? —
Egyek vagyunk azzal, a ki
Önmagát bizza ránk!

Üdvözlégy, vendégfejdelem
A „négy folyam“ közén,
Üdvözlégy szövetségeseink
A „hármass hegy“ tövén.
Tekints e rónán, bérczvidéken,
Tekints végig e lelkes népen:
Izma aczél, szíve arany,
Kivívja, mit akar.
— Üdvözlégy vendégfejdelem, —
E nép, ez a magyar.

Dömel A.

Kaszás Gyuri története.

— Rajz. —

Írta: **I. K. F.**

Pitymallani kezdett s még mindig ugyanaz a nóta járta, a mit az a búslakodó legény rendelt a cigánybandának:

„Huzd rá cigány, huzd rá cigány, itt a tizes banknóta,
Hegedüdből, hegedüdből repüljön ki a nóta.
Hull a könnyem, hull a könnyem, mint égről a csillagok,
Hej, az éjjel utóljára, utóljára mulatok!“

Az este még élénk volt a koresma körül, nem egy szép leány és menyecske lopózott el pár pillanatra hazulról, hogy betekintve az ablakon: lássa mulatni azt a híres, szép legényt s hallja azokat a gyönyörű nótákat, melyek ajkain kelve, százszor szebbekké lettek; benn a hosszú fenyőasztal mellett is vig élet pezsgett, jókedvű legények borozgattak

együtt, miközben vidám beszélgetéssel üzték a gondot fejük felől, de a leselkedők régen eltávoztak, a mulató legények is rég az álom karjaiban pihentek már, mikor Kaszás Gyuri még mindig csak oly szilaj kedvvel dalolta: „Hej, az éjjel utóljára, utóljára mulatok!”

Nagyon hosszú volt, nagyon sokáig tartott az az éj. Már az arató leányok is régen elvonultak a koresma előtt, csak egy félénk, futó tekintetet vetve arra az oldalra, honnan a dalnak édes rezgése hatott ki feléjük, — munkára kelt az egész kis falu népe, csak Gyuri huzatta még folyton a cigánynyal.

Nagy volt a keserve, nem tudta teljesen kiönteni egy éjszaka, át kellett menni a másik napba is.

Hej, nem így volt ez még csak tegnap sem. Egyike volt ő a legszorgalmasabb s legjózanabb életű legényeknek, ki mintaképeül szolgálhatott volna bárkinek is, de megigézte, elesavarta a fejét az a tűzesszemű, esalfa szivű, csábos barna lány.

Tárt karokkal fogadta a legényt minden este kapujokban. Szava elbűvölte, ölelése édes érzések honába vitte el, tüzes ajkának csókjai elszédítették.

Hamis volt a szava, álnok ölelése s csókjai a legény megrontója.

Tegnap estefelé volt a legény náluk utóljára. — Elment még egyszer megkérdezni, hogy áll-e esküjének, hogy lesz-e elég bátorsága szülei akaratával dacolni s visszautasítani azt a pennarágó, széllel-bélelt segédjegyzőt, ki ugyanis csak a pénzért akarja feleségül venni.

Még sohasem részesült oly hideg fogadtatásban, mint ekkor. — Bezzeg nem tárta ki most ölelésre karjait Szeremi Julesa; szava nem volt oly édes, nem volt bűvölő, szemei sem fénylettek oly ragyogón, kereken tudtára adta a legénynek, hogy mást gondolt, hogy a segédjegyzőhöz megy feleségül, miért kinlódnék, mikor uri-asszony válhatik belőle.

Kaszás Gyuri megkövülten állt ott egy darabig. Ugy érezte, mintha valaki hirtelen összeszorította volna a torkát s ez visszatartotta az átkot, mit a leány fejére akart zudítani, s mikor végre szóhoz jutott, már akkor a leány eltűnt volt a pitvarajtóban.

Kaszás Gyuri leverten távozott hűtlen kedvese lakása elől. Léptei a koresma felé vezették, hol mulató legények voltak együtt. Önkénytelen lépett be ide s egy, a sarokban levő kis asztal mellé huzta meg magát.

Kezdetben csak néma szemlélője volt a mulatóknak, de egyszerre csak szeme felvillant: oda, maga mellé rendelte a bandát, az asztalt borral rakatta tele s rákezdte, hogy:

„Huzd rá cigány, huzd rá cigány, itt a tizes banknóta...”

És járta a nóta, folyton, mindig csak ugyanaz az egy. Már a delet is elharangozták, a cigányok keze is elzsibbadt, alig tudták már tartani a hegedűt, de azért egy pillanatig sem volt szabad pihenniök.

— Hej, a ki világa van, huzd el még egyszer, utóljára, de úgy, hogy a szive hasadjon meg tőle hűtlen kedvesemnek.

A fenyegetően rémes szemek hirtelen más kifejezést öltöttek, valami fájó, bánatos tekintet tört ki belőlük s két nehéz könyesepp is megjelent azokban.

A szép Julesa ott haladt el a koresma közelében, azt látta meg a legény. A leány azonban még csak lopva sem nézett a koresma felé, pedig megismerte a hangot, tudta, hogy megcsalt kedvese mulatott.

— Jól van, fiuk! — szólt a legény, daczosan felvetve a fejét, a mint eltűnt a leány szeme elől egy utczakanyarulatnál, — itt van minden pénzem, ez a tietek. En most megyek, s míg oda leszek, huzzatok egy keserveset, de olyat, hogy még a fák is sirva fakadjanak.

A banda rá is kezdte:

„Szomoruan zúg, búg a szél...”

Elhuzta ötször, el hat-szor, de a legény csak nem akart visszatérni... És nem is tért vissza többé sohasem.

...Ugy estefelé egyszerre két hirrel lépett be a kisbiró a Szeremi Gáspár házába. Egyik az volt, hogy Kaszás Gyurit az erdőben találták meg felakasztva, s a másik, hogy a segédjegyzőt hivatalos pénzek elsikkasztása és okirathamisításért a főszolgabiró letartóztatta.

A szép Szeremi Julesa előbb a szívéhez kapott, majd vadul felnevetett, azután bambán bámult maga elé — megtébolódott a szegény!

II. Vilmos német császár, porosz király.

A PEDDLAR.*

(Humoreszk az amerikai életből.)

Angolból ford. K. Beniczky Irma.

Well, ez már több a soknál! — mondja Katlin asszony izgul-tan: — most már csak arra vagyok kíváncsi, mi fog még történni a közelebbi napokban. A múlt héten földrengés, aztán holdfogyatkozás, tegnap este megszökött Phelon Kate Shehan Bobbal, és most jön Renard Heszter kosárárukkal megrakott kocsin, ő maga hajtja a lovat, épen úgy viselkedik, mintha férfi volna.

Az a jármű, mely a fiatal asszonyt olyan nagy bámulatba ejtette, már egy perc múlva a kertajtó előtt megállt. Erős, jól táplált ló volt belefogva, mely gyorsan, jókedvvel szedte lábait; a szerszám, a szekér újonatuj volt, a magas tornyosuló különböző kosáráruk csinosak és erősek. A magas kocsikulcsán egyszerű, de izléssel öltözött fiatal leány ült, ki most kellemes, csengő hangon szólt:

— Tetszik valamit vásárolni, Katlin asszony? Talán egy ruhakosarat?

* Peddlar (peddlair) = házaló.

— Ruhakosarat? — ismétlé a nő még mindig ámulva, bámulva, — arra csakugyan szükségem volna. Jó erős-e, létezzel a külső fenekén?

Heszter felelet helyett odanyujtott neki egy jól elkészített ruhakosarat, aztán könnyedén leugrott a kocsiról és élénk társalgás következett.

— Saját üzletet akar kezdeni, miss Renard? — kérde Katlin asszony, nem bírván kíváncsiságát tovább fékezni.

— Well, szeretném tudni, milyen a peddlar (házaló) élet; — felelt miss Heszter pajzán nevetéssel. — Tetszik önnek ez a kosár? Szép hintaszékeim is vannak, jó volna olyan a nagymának, meg bölesők is, nézze milyen kényelmes és csinos, kis bábyja nagyon jól érezné magát benne. Pompás piczi kosaraim is vannak készletben!

Ezzel keces mozdulattal mutatott a felhalmozott árukra.

— Oh, higgye el, miss Renard, szívesen megvennék mindent, a mit ajánlott; de most nincs pénzem, épen csak erre a kosárra telik. Pedig nemde, csakis készpénzfizetés mellett lehetne vásárolni, mert alig hiszem, hogy a saját számlájára árulja ezen tárgyakat, misz Heszter?

— Az áruk tulajdonomat képezik, nem tartozom felelőséggel senkinek! — felelt Heszter határozott hangon.

Aztán elveszi a bankjegyet Katlin asszonytól, gondosan összehajtja s beteszi pénztáskájába, üzletszerűen megolvassa a visszajáró aprópénzt.

— Tessék, 55 cent jár vissza, Good by!

Akkor már fennült a kocsi s odább hajtott.

Katlin asszony még mindig bámult a porfellegre, melyet a kocsi fölvert, azután hangosan mondta magában:

— Lám, ki gondolta volna!

— Mit? Valami rendkívüli dolog történt megint? — kérdezte e pillanatban egy vidám férfihang. Deli természetű, csinos fiatal ember állt előtte, ki a szomszéd tanyáról jött, hogy nővére nevében pár órára kölcsön kérje Katlin asszony varrógépét, mert az övének baja van.

— Történt bizony, misster Bloom! — felelt az asszony. Nézzon csak arra. Ott kocsikázik Renard Heszter, képzelje csak, kosár-árukkal házal!

— Badarság, — förmedt rá a fiatal ember.

— Badarság? — ismétli Katlin asszony sértődve — hát nézze ezt a ruhakosarat, épen most vettem meg tőle! Látom, mennyire csodálkozik, — miszter Bloom, de én már gondolom, hogy áll a dolog; a mint hallottam, miss Heszter, a tanítói állásra pályázott Kátszangába, de valószínűleg eredménytelenül, atyjának pedig nagy veszteségei voltak fakeskedési üzletében, mit tegyen hát? nagy műveltségével és kitünő zongorajátékával, a miről annyit beszélnek, itt a vidékünkön nem sokra megy, így hát kénytelen más módon pénzt keresni, hogy magát és tán még az öreget is fenntarthassa. — Istenem, milyen hamar megváltozik az ember sorsa, mire jutott az a büszke család! Azt sohse hittem volna, hogy az a leány ilyen nehéz keresetre képes legyen.

Katlin asszony most vette észre, hogy azt utolsó szavait már a szélnek mondotta, körülnézett s látta, hogy egyedül van.

— Ejnye, hát mit jelentsen ez? Szó nélkül itt hagyja az embert a faképnél! Ni! ott fut egyenesen a réteken keresztül abban a nagy fűben, mintha háza égne.

Fejcsóválva bement a házba, félretette a kosarat, fejébe nyomta szalmakalapját és a nagy kertnek hátsó kapuján át legjobb barátjához sietett, hogy rögtön közölje vele az a nagy ujságot.

— Ugy kell nekik! — kiáltott Ewitt asszony, miután végig hallgatta a történeteket. — Az öreg Reard már nagyon gögös volt, pedig nem is igaz amerikai, ki tudja miért hagyta ott hazáját; én a leányt sem kedveltem soha.

— Annál inkább kedvelte a fia!

— Eszébe sincs! Karynak van anyji esze, hogy nem vesz

el egy tudós hölgyet s rápazarolja azt a pénzt a mit atyja és én elég keservesen szereztünk; fiannak nagyon házias, dolgos leány kell, a ki nem tölti el az időt haszontalan dolgokkal.

— Itt van Heszter! — kiáltott a másik. — Nézze, valóban megáll kocsijával a ház előtt!

Mielőtt Heszternek ideje lett volna áruit kínálni, Ewittné kinyitotta az ablakot és éles, visszautasító hangon kiáltott:

— Semmire sincs szükségem, miss Renard! Ne is fáradjon!

Heszter mosolygott és megindította a lovakat. Nemsokára egy másik utcába fordult, mely a tanyákra vezetett.

Midőn miszter Bloom tanyájára ért, megállt a ház előtti kertajtó előtt. A fiatal gazda ott állt a kerítésre támaszkodva, mintha valakire várna.

— Ah, jó napot Army! Legyen szíves nővérétől kérdezni, van-e szüksége valami kosárfélére — mondja Heszter üzleties hangon.

— Mit jelentsen ez, miss Heszter? — kérde Bloom élénken.

— Hát azt, hogy kosaraim vannak eladásra — felel Heszter nyugodtan.

— Tán történt valami?

— Mindig történik valami.

Heszter most elővett egy csinos kézi kosárkát.

— Nézze, ez bizonyára tetszeni fog Annának.

— Jól van, megveszem az ő számára, — mondja Bloom egész komolyan.

— Hát ez a hordóalaku papirkosár épen az ön szobájába illene. Nem is drága, csak egy dollár az ára.

— Azt is megveszem, meg azt a nagy utikosarat ott fenn, ugymint azt a két kis kézikosárkát Berta leánykájának és —

— Elég, elég! Csak nem akarja megvenni az egész készletemet, mi marad akkor a többinek! — kiáltott Heszter nevetve.

— De komolyan mondom, igen nagy szükségem van arra a hintaszékre, már régen kívántam ilyet a tornácra.

— Jól van hát, azt megkapja, de többet már nem adok!

A fiatal gazda kifizette az árukért járó összeget, aztán mondja:

— De most még valamire kérem, megteszi?

— Attól függ, hogy mit kíván.

— Ha a mai körutját bevégezi, akkor erre tér vissza s alkalmat nyújt nekem új bevásárlásra.

Sötétkéek szemének egy kéro pillantásával hozzáteszi:

— Hiszen tudja, hogy a gazdának mindig szüksége van kosárfélére!

Heszter nevet és megindítja a lovat, — odakiáltva a buzgó vevőnek:

— Nem ígérek semmit! — — —

A nap már épen buesuzni készült, midőn Heszter hazafelé indult, kocsija majdnem üres volt, de annál telibb a pénztáskája.

Ekkor véletlenül találkozott Ewitt Karyval, ki lóháton vele szemközt jött. Heszter elfogulatlanul nézett rá, de ő, ki eddig legbuzgóbb udvarlója volt, annyira elmerült lova sörényének szemlélésébe, hogy nem is vette észre és köszöntés nélkül haladt el Heszter kocsija mellett.

Mikor Bloom tanyájához közeledett, látta a fiatal gazdát a kertajtóban állni, mintha csak őt várna.

A mint egészen közel ért, hirtelen utjába lépett.

— Megálljon, miss Heszter!

— Mi tetszik? Csak nem akar még kosár-árukat vásárolni? — szól Heszter mosolyogva, s megállítja lovat. — Hiszen már nem is fér a házába!

— Ohó! Nem olyan szük az én házam. De tréfán kívül, engedje, hogy a lovat bekössem és megabakoltassam, avagy hazaviszem önökhöz kocsistól, ön meg bejön hozzánk egy csésze theára. Bizonyára el van fáradva, jó lesz kissé pihenni, Anna nagyon fog örülni, ha egy kicsit cseveghet önnel.

I. Ferencz József Magyarország apostoli királya.

Heszter maga is érezte, milyen jólesnék neki egy csésze thea, de mégsem volt szándéka ott maradni, mert ki akarta kerülni barátjának kíváncsi kérdéseit, melyekre most még nem lehetett felelnie.

S míg azon gondolkozott, maradjon-e vagy nem, kinyílt egy ablak és Anna barna, fürtös feje jelent meg.

— Jöjj már, Heszter! — kiáltott — a thea készen van friss fánk és párolt csirke, a fánkhoz pedig finom jávorszrupot készítettem! És azonkívül roppant sok mondanivalóm is van.

— Tudna-e ellentálni ennyi élvezetnek, miss Heszter? — kérde Arym mosolyogva.

— Nem én! — felelt Heszter vidáman és leszállni készült. Arym lesegítette; de mikor már a földön állt, sem bocsátotta el kezét, sőt ellenben még erősebben fogta mindkettőt.

— Miss Heszter, — kezdé sajtáságosan rezgő hangon; — talán nem helyes, hogy így, minden előzmény nélkül olyan dologra térek, mely önnek talán nem is kellemes, de nem tehetek róla s arra kérem, ne vegye rossz néven. Azt nem tudom, mi okból

kezdte ezen üzletet, ha csakugyan azért, mert pénzt kell keresnie, akkor arra kérem, engedje, hogy megszabadítsam minden gondtól; jogosítson föl arra, hogy én dolgozhassam helyette! Habár csak egyszerű gazda vagyok, de birtokom nem csekély, s úgy eltarthatom, mint ilyen finom művelt hölgyhöz illik. — Heszter, szeretem önt hiven, igaz szívből, már régóta szeretem! Nem akarok öntől rögtön választ kiesikarni, gondolja meg jól, a mit mondtam s legyen meggyőződve, hogy igazán, őszintén szerető szívem sugallta és feleljen, a mikor jónak látja. Most hazaviszem kocsiját és később, miután kipihente magát, megvacsorált és Anna sok mondanivalóját végighallgatta, befogom a fakót a kis buggyba és hazaviszem önt.

Heszter kiszabadítá kezét és beszaladt a házába, mélyen elpirult, de arca nem árult el bosszankodást Arym szavai miatt.

Anna már a tálalással foglalkozott. Midőn látta, hogy Heszter fivére nélkül belépett a szobába, kérde:

— Hol van Arym? — Bizonyára hazaviszi a kocsidat! De most magyarázd meg nekem, mit gondoljak a mai föllépésedről! Talán nagy pénzveszteségek érték atyádat?

— Nem!
— Hát mégis komoly szándékod van kosárárunkkal kereskedni?

— Nem!
— Nem akarsz felvilágosítást adni?

— Nem!
— Hát akkor nem is foglak többé kérdésekkel zaklatni, inkább néma leszek, mint a hal! — mondja miss Bloom nevetve.
— De most foglalj helyet és láss az evéshez!

Tizenegy óra elmúlt, mikor Arym nővére barátját saját fogatán hazavitte. Misster Renard elszundikált kényelmes támlányában az esti lappal kezében.

A fiatalok belépése fölébresztette szenderegéséből, pajzán kifejezéssel szemében pislantott leányára s kérde:

— Nos, Heszter, volt-e valami eredménye sétakocsizásodnak?
— Pompás! Igen jó üzletet csináltam, papa! Eladtam majd harmincz dollár áru kosárfélt, misster Bloom volt legjobb vevőm egyike!

— Ha így áll a dolog — felelt az öreg ur komikus megadással — akkor elvesztettem fogadásomat. Láss, Bloom, leányom azt kívánta tőlem: rendeznék be, kosáráru-üzletet az öreg Moszné számára, kinek a férje nemrég meghalt. Tudja, Mosznék velünk

jöttek Amerikába, az asszony pedig dajkája volt Heszternek; azért szeretné, hogy segítsünk rajta, ne legyen kénytelen szolgálni öreg napjaira, én pedig kinyilatkoztattam, hogy az nem nőnek való kereset, mert egész nap uton kellene lennie, az nagyon fárasztó dolog; Heszter azonban nem tágitott s erősen állította, hogy azt az üzletet nő is sikeresen viheti, sőt tán jobban mint egy férfi, én pedig elég balga voltam evvel a furfangos eszű leánynyal az üzlet teljes berendezésének árában fogadni, kocsit, lovat is beleértve. So'se hittem volna, hogy Heszter képes legyen mint peddlar falukat, tanyákat bejárni, de hát ma fényesen bebizonyította, hogy nézetem téves volt. Ugy van, Heszter megnyerted a fogadást!

— És az én jó öreg dadám így teljesen berendezett kosáráru üzlethez jut kocsistól, lovastól. Mondhatom, jó lovat adtál, papa!
— kiáltott Heszter nagy örömmel. És ígöző pillantást vetve a fiatal emberre, folytatta:

— Most már tudja, miért szerepeltem én ma mint peddlar uton-utfélen, ámulatba ejtve ismerőseimet. Mondja hát, misster Bloom, ön nem cselekedett volna így az én helyemben?...

Tizennégy nappal később Evitt Kary majd kétségbeesett, — midőn megtudta, hogy Bloom Arym jegyet váltott Renard Heszterrel, ki az egész környéken a legszebb és — ez nála még többet nyomott a latban — leggazdagabb leány volt.

GONDOLATOK.

Mint a barátságot, úgy a szerelmet elhomályosítja a legcsekélyebb bizalmatlanság is és többé soha nem ragyog az ama tiszta dicsőségben, mely lényegét alkotja. Többször ismétlődve e hatás, végképp kialszik fénye és nincs oly erő, mely ekkor csak egy halvány derengést is visszaidézne abból. A mi ezután jöhet, az lehet önámítás, kegyelet, vagy szerény megalkuvás, de többé nem szerelem és nem barátság.

A szomorú tapasztalásoknak csak egy orvossága lehet s ez: az újabb szomorú tapasztalások.

Mikor elismerjük semmiségünket, akkor kezdünk még csak valami lenni.

A szerelem az ifjuság vallása és a vallás az öregség szerelme.

Azok az emberek, kik elődjeik érdemeivel dicsekednek, hasonlítanak a burgonyához, melynek hasznavehető része a föld alatt van.

Szomorú, hogy vannak fiatalok, akik nem érnek öreg kort; de szomorubb, hogy vannak öregek is, kik nem voltak fiatalok.

A boldog szerelemnek több csókja van, mint szava.

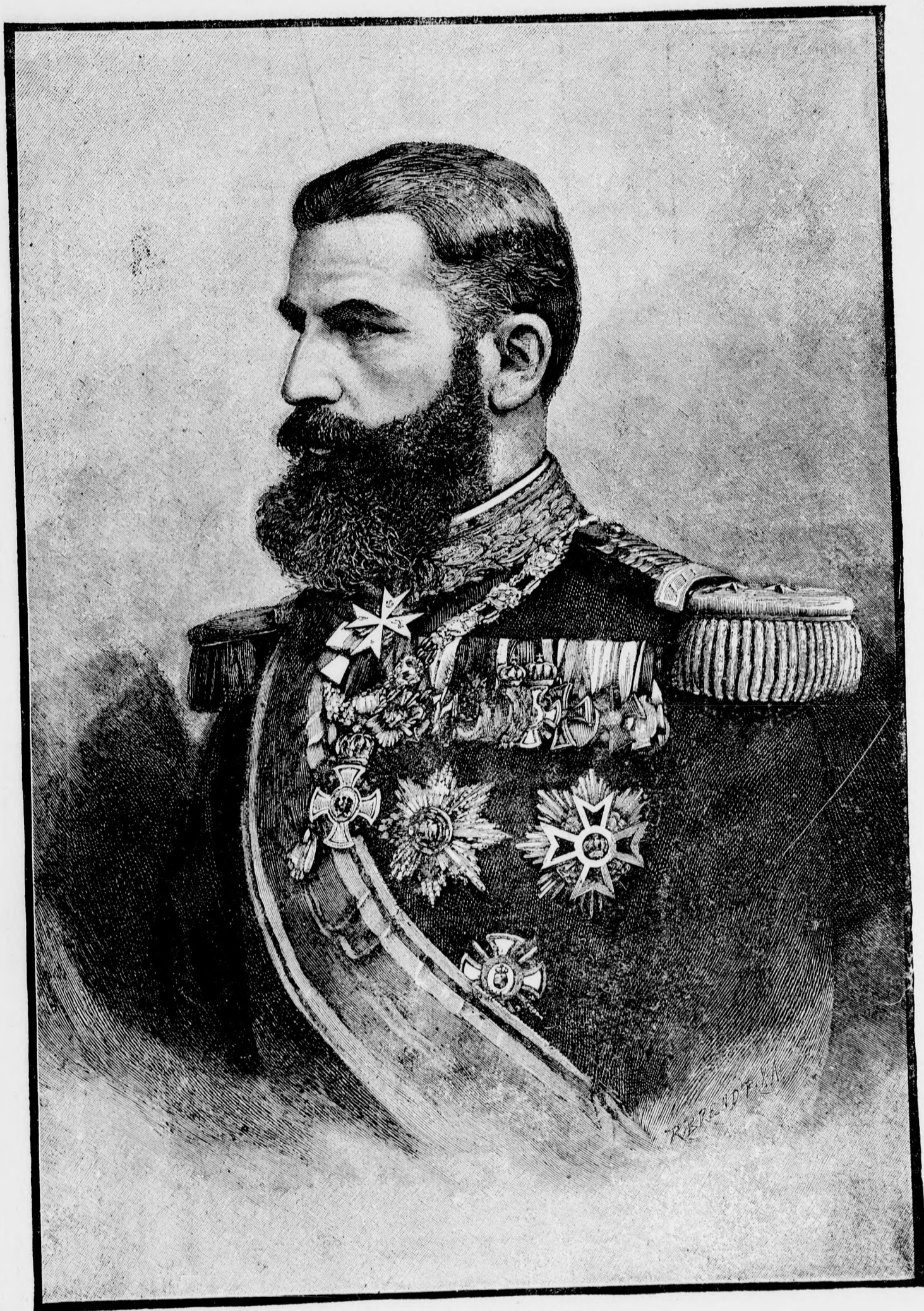
Az asszony rabjának lenni, férfi dicsősége.

K. M. O.

A német császárné.

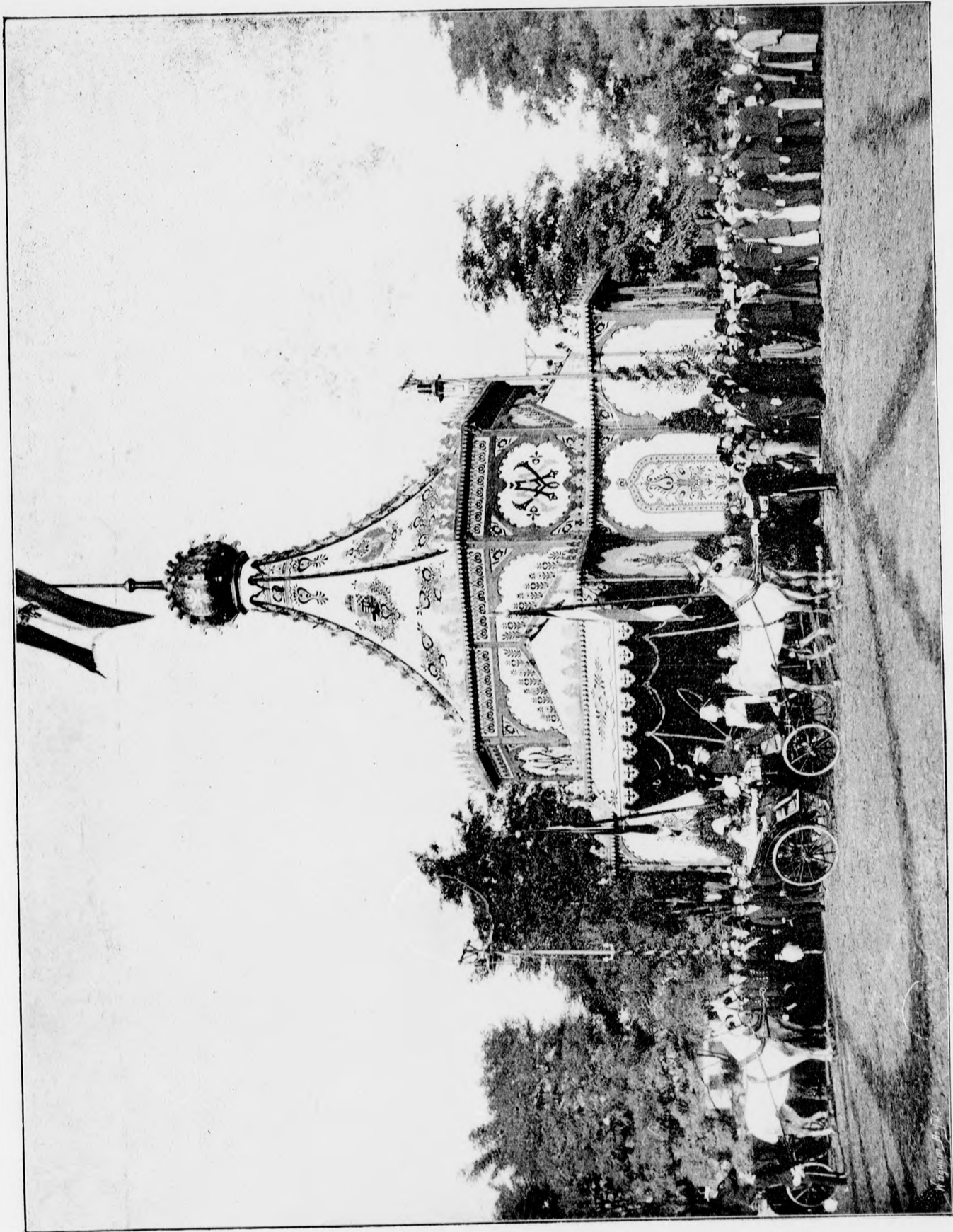

I. Károly, Románia királya.

A e s i r .

A tatái hadgyakorlatok királysátra.

✠ *Belláról.* ✠

*Elhallgat a dalos madár,
Lomb nem zúg, szellő nem susog;
Csak én virrasztok egyedül,
Pihenni csak én nem tudok.*

*Jó emberek, aludjatok!
Pihenni nektek még lehet:
Ti még a Bella éjsötét
Szemeibe nem néztetek.*

Geneszy István.

AZ ELSŐ REGÉNY.

(Gyermekkori emlékek.) (4. folyt. és vége.)

Irta: **Schifkorn**; fordította: **Ego**.

Kristóf bácsi minden vidámságot magával látszék vinni a kastélyból. Nagymama láthatólag bánkódott. Dóra pedig szüntelenül járt-kelt, — mintha keresett volna valamit, s minden lódobogás hallatára az ablakhoz futott. Három felfordult nap után végre irt egy „intést” illatos rózsaszínű papírra, s kecsesen összehajtva, egy szolga által a „Brunnerudvarba” küldé; így nevezték a Kristóf bácsi lakását. E napon aztán nem is távozott az ablaktól, azonban eljött az éj, a nélkül, hogy a „német Michel” bekocogott volna a kastély udvarára. A következő napon Dórának főfájása és vörös szemei voltak, s haragos lett, a mint engem meglátott. A hatodik napon esattogott és trillázott, s addig verte a vén pianót, míg egy sereg kiszolgált hur felmondta a szolgálatot; a hetediken egytuczat rózsaszínlevél-papír feláldozásával, melyeket parányokká szakított, ismét irt egy „intést”, hasonló eredménnyel. A nyolczadik napon könyek között esókölt össze, s egyetlen vigaszának nevezett, s a kilenczedik napon előlről kezdődött az épen leirt sorrend, az „intések” kivételével.

Nagymama kedves öreg arca is fokozatosan busabbá lett ezalatt. Majdnem mindennap egész csomag sűrűn és összevíssza irt papirokat kapott, melyeken vörösre olvasá szemeit, míg aztán egy napon fekve maradt az ágyban, s Dóra ajkára illeszté ujját, midőn a szobába léptem, s azt mondá, hogy nagymama beteg, s nem bír semmiféle bajt elviselni.

Betegnek lenni, előttem eddig csak egy jelentősége volt: puha ágyban szebbnél-szebb játékszerekkel mulatni, közbe-közbe rózsaméz és erős leveket szörpölni, s ezért komolyan megütköztem, midőn az éltes nőt csukott szemekkel, mozdulatlanul láttam az ágyban feküdni.

Oh, most szomorú napok következtek! Még a nagy kert is, gyümölcseivel, csak kevés órára tudott lebilineselni naponként, mire ismét a betegszobába tértem vissza, s addig csevegtem mindenféle gyermekes bohóságot össze-vissza a szenvedőnek, míg egy szelid mosoly jelent meg halvány ajkai körül. Olykor szabad volt különféle könyvek és újságokból felolvasnom, a mi természetesen igen lassan haladt előre, mivel hosszabb soroknál a betűket előbb gondolatban kellett egymáshoz illesztenem; de nagymama türelmesen hallgatott, s minden kikezdés után igyekezett előttem az olvasottakat érthetővé tenni, a mi gyakran még nehezebben történhetett, mint a felolvasás.

Igy mult el néhány hét, mely idő alatt nagymama, még mindig ágyban fekvő beteg léte, a számvevővel, egy választékos fellépésű, hiuzsemű urral ismételten, s az öreg sáfárral majdnem minden-

nap értekezéseket folytatott, s utóbbi ilyenkor époly szomorú és lehangolt lett, mint urnője. — Én mindezen dolgokból csak annyit értettem, hogy a kastélyt egy napon minden hozzátartozó földbirtokkal el fog kelleni adni, mely eseménynek nagymama és a hű sáfár gondtól terhelten, Dóra ellenben sajátságos egykedvűséggel nézett eléje. Utóbbi különben különös változáson ment keresztül. Hallgatagon és mozdulatlanul ült most naphosszat a beteg anya ágya mellett, vagy varrótalkája előtt, ajkait összeszorítva, s szemeit sajátságos hideg, csaknem zord tekintettel szegezve egy pontra. Beteg anyját ugyan aggódó gonddal ápolá, de az a meleg, gyöngéd részvét, melyet eddig egészen idegen emberek iránt is mutatott, — lényével együtt szinte megkövültnek látszék.

A rettegett eladási napon elegáns fogat gördült

be a kastély udvarára, melyben két ur ült, kik közül az egyik csak az inas segítségével hagyható el helyét. S midőn végre nagy fáradság és megerőltetés után szilárd lábra állhatott az udvar porondján, tekintete azon ablakra esett, mely mellett Dóra és én állottunk. Szerettem volna hangosan felsikoltani, s Dóra is hevesen összeresztent, mert a sápadt arcban, mely rut mosolyra vonulva hozzánk feltekintett, Szentváry grófra ismerünk. Lassan, két botra támaszkodva vánszorgott a másik vastag termetű, eredeti egyéniség mellett, kit Dóra Arnstein Mózes urnak nevezett meg, az alsó bejárat felé, melynél a hivatalhelyiségek voltak, de még két izben feltekintett ablakunkhoz, s a gunyos mosoly ajkai körül valóban mephistói fintorrá torzult.

Dóra megemlítette nagymama előtt az érkezeteget, s egyuttal közlé a borzalmas változást is, mely gróf Szentváryn végbement. Az idős hölgy elgondolkodva biczentett fejével s végre mondá:

Ferdinánd, román trónörökös.

— Nos hát tudom már, honnan származik a zsidó Arnstein rögtöni kőszívüése; így boszulja meg magát egy — lovag!

Keserü egy vonás volt az, mely e szavakra a beteg nő ajkszélére ült, s bizonytalanságokkal voltak azok, melyek azt először oda bevésték. Dóra a futólagos izgalom után ismét visszaesett előbbi apathiájába, én pedig leszöktem a cselédszobába, megtudandó, hogy mi tette így tönkre régi ellenségemet.

Mivel a kastély cselédszemélyzete nem kevésbé kíváncsi volt mint én, s a gróf szolgálait kérdésekkel ostromlák, csakhamar megtudtam, hogy egy alkalommal a lováról leesve, ennek patkóútései által veszélyes oldalborda töréseket szenvedett, melynek tökéletes gyógyítása, dacára az orvosok minden igyekezetének, nem sikerült.

A dolog nagyon egyszerűen és természetesen hangzott, csak az volt a meglepő, hogy a gróf éppen a kastélybani tüzeset után következő reggelen tért haza összezúzott bordákkal s a sajátosságos mosolyon és kétkedő ábrázatokon, melyekkel a cselédek ezen felvilágosítást fogadták, könnyű volt felismerni, hogy a körülmények ily sajátzerű összetalálkozása ezeknek is feltűnt; s a mi engem illetett, még ma is azt hiszem, hogy az a bordazuzás, melyen a gróf egész élete fogytáig sinlődött, nem egy ló patkóitól, hanem Kristóf bácsi hatalmas ökölesapásaitól eredt.

Körülbelül egy óra múlva a két férfi megérkezte után az ősz sáfár lépett nehéz gondtól barázdált arczal a betegszobába.

— Hogyan áll a dolog József? — kérde a beteg.

— Rosszul, méltóságos asszonyom, — rosszabbul, mint azt gondoltam — viszonzá az agg — a grófn és Arnsteinon kívül nincsenek más vevők, ezek pedig, a mint látom, a főszámvevővel fujsnak egy követ, s a gyönyörű birtokokat potom áron fogják magukhoz ragadni; ah, méltóságos asszonyom, hogy ennek így kell történni!

Az öreg hangja itt megtagadta a szolgálatot.

— Mi nem tehetünk az ellen semmit, öregem, s bele kell nyugodnunk — mondá halkan a szenvedő — én már évek óta jönni láttam ez órát, s így a legrosszabbra is el voltam készülve, s egy elhatározás érlelődött meg agyamban, emellett persze te rád is számítottam egy kicsit, József!

A sáfár kérdő tekintettel nézett rá.

— Ha az uradalmat becsárán alul adják el, úgy mindketten egyenlő szegények vagyunk — folytatá a hölgy — de egyszersmind még mindketten erősek

vagyunk, s értjük dolgunkat; hamarosan új birtokot fogunk kibérelni, s újból kezdjük működésünket, mit gondolsz öreg?

Az agg férfi örömteljes meglepetéssel tekintett urnőjére, ki idős és beteg léte dacára még pillanatra sem veszté el bátorságát, bizva akaratának erélyében.

— Rajtam sem fog mulni, méltóságos asszonyom — viszonzá őszintén, — a mig méltóságod szolgálatában megtartani kegyeskedik, én helyt állok, de — — S zavartan vakarta ősz fejét.

— Azt gondolod, nemde hogy egy kis pénz nem ártana a kezdethez — egészíté ki az idős nő, — nos hát, ha kell, hát majd csak ad az Isten; és most menj öreg, s hozzád hirt nekünk, ha minden megtörtént. S ha a legrosszabb bekövetkezik, inkább tőled akarom hallani, mint mástól.

Az öreg mély sóhajjal távozott.

Az órák lassan multak egymásután. Dóra lát-szólag részvétlenül és magába mélyedve ült az ágy mellett. A beteg sokáig fejcsóválva nézett rá, s ezalatt azon mesés-könyvben lapozgatott, melyet Kristóf bácsi ajándékozott nekem.

— Meddig olvastad már a szép kis mesét a Cziecipea varázsszigetről? — kérde tőlem hirtelen. Megmutattam a helyet.

— Jó; olvasd fel nekünk tovább. Az élet a valóságban ugyis elég szomorú, szívesen menekülünk előle egy Tündérországba — folytatá, Dórához fordulva. — Az meglepetten tekintett fel a beszélőre. Hogy anyja azon órában, mely összes vagyona, jövője felett volt határozandó, még egy gyermekes mesét készült meghallgatni, csodálatosnak és megfoghatatlannak látszék előtte; de azért nem szólt semmit és én olvasám:

„Szomoruan bujdokolt Marzipano herceg Muffaló király székvárosa körül. Nehogy jötevőnjének, Miczifeniának életét veszélyeztesse, inkább elkerülte a király palotáját, s idejének legnagyobb részét sirva és panaszkodva, magányos erdők mélyén, vagy halkan mormoló patakok mellett töltötte, mi által természetesen sem rajta, sem Miczifenián vagy Dragan-tinán nem lőn segítve. Egy napon, midőn a levegő ismét megtelt panaszos sóhajaival, hirtelen csodaszép madár szállott alá a kék aetherből vállára, s egy papirtekercset adott által neki következő tartalommal:

„Nemes Herczeg!

Micziferia még él, s így tudomása van róla, hogy ön szerencsétlen. Ha azonban ön elég bátorságot érez magában, akkor még minden jóra fordulhat! Kinzóm, a szörnyü Rökkobaldó, mint

Ágost Vilmos, a német császár negyedik fia.

hercegséged tudja, minden délután elalszik gyémántos szobájában, melynek láthatatlan bejárata csak előtte nyílik meg. Végre azonban sikerült a titoknak nyomára jönnöm, de az ön erős karjai nélkül nem boldogulhatok.

Várva várja önt alázatos

*Miczifeniája,
a szomorú tündér.*

— Igen, nemes, szerencsétlen Miczifenia, ne remélj hasztalanul az én erős karjaiban; ott leszek! — kiáltá Marczipano, s még ez órában utra indult. Számítatlan veszélyes kaland után, melyeken vitézül keresztül törte magát, végre elért a tengerig, mely a Rokkobaldó-kastély palotáját elrejté.

Marczipano ismerte a házi szokásokat még fogása idejéből, bátran a hullámok közé veté tehát magát, s a jövő pillanatban egészen szárazon állott a gyémántszobában, melynek különben láthatatlanajtaja most táranyitva állott. És valóban, Rokkobaldó horkolva aludt egy ágyon, mely egyetlenegy zafírból volt vésvé, előtte pedig a szerencsétlen Miczifenia ült, kezében óriási legyezőt lengetve.

Marczipano vilámgyorsasággal húzta ki kardját hüvelyéből.

— Mit akar ön tenni, hercegem — kiáltá Miczifenia, a hős legnagyobb meglepetésére, s bátran tartá fel védelmszer gyanánt a legyezőt.

— E szörnyet akarom megölni és önt, nemes Miczifenia, saját kívánságára, mindörökre megszabadítani tőle — viszonzá a herceg, s már emelte kardját.

— Saját kívánságomra? — kérde Miczifenia csodálkozva.

— Nos igen, hiszen ön azt irta — — —

— Lehetetlen!

— Hogyan! ön tagadja saját kezeirását! — kiáltá a herceg megbotránkozva.

— Még pedig fontos okokból, viszonzá a tündér — mert sem írni, sem olvasni nem tudok!

— Hah, gyalázat! — kiáltá a herceg — akkor árulás van a dologban; nos, most már igazán meg kell halnia! — S ismét felemelte fegyverét a hős.

— Csak holttestemen keresztül érheti őt az ön kardja. — Sikoltá Miczifenia, — mert tudja meg ön, én szeretem Rokkobaldót!

— Hát még mit nem? — bökkenté ki a herceg nagy ámulattal.

Alig ejté ki azonban e szavakat, midőn a palota egész alakjában megrendült, s Rokkobaldó magasan felegyenesedve állott a megszeppent vitéz előtt.

— Ön egy alvót akart meggyilkolni hercegem? — kérde szigorral.

A herceg elvörösödött s kezdett izzadni.

— Oh bocsáss meg neki az én kedvemért, — nemes Rokkobaldó — kérlelé Miczifenia. —

Rokkobaldó mosolygott:

— Legyen, — mondá szeliden, hiszen én valék ama levélke írója hogy hűségedet, Miczifenia, próbára tegyem. — Mert tudd meg, én is szerettelek téged, — szerettelek már akkor is, midőn Dragentina királykisasszony kezét megkértem, hogy az ő karjai között találjak balzsamot a te büszke bánásmódod által ütött sebekre. De szelid működésed házamban — itt Rokkobaldó hátlás tekintetet vetett a Miczifenia által kezelt legyezőre, mely a varázslótól oly szerencsésen elűzte az alkalmatlan „eszmelegyeket”, ismét megnyerte szívemet s egyszerűsmind újból bebizonyította azon örök igazságot, hogy szertelen hiuság a nőt, legyen az a leg-hatalmasabb varázslónő, leal-

A tó partján.

ellenben a világ uralkodónőjévé teszi. — Akarsz-e te is az én urnóm lenni, Miczifenia?

— A hol te varázsló vagy, ott akarok én varázslónő lenni, — mondá Miczifenia, Rokkobaldó karjaiba omolva.

Göresös zokogás szakítá félbe felolvasását. A könyvből feltekintve, Dóra fejcskáját a kórágy párnáira láttam borulva, s egész teste idegesen remeggett; az eddig daczosan magába zárt szívféjadalom forró könyvekben tört utat magának. A beteg gyöngéden foná karjait a zokogó nyaka körül, s mély bensőséggel voná keblére.

— Anyám! — zokogott a leány, — segíts nekem, adj tanácsot, miként nyerjem vissza, a kit eltasztottam magamtól.

— Szegény gyermek! — susogták halkán a beteg ajkai, — szegény gyermek, már késő, te talán ebben a pillanatban nem bírsz többel, mint egy koldusnő; egy közeledő lépés részedről most azon gyanut kelthetné, hogy csak a szerencsétlenség —

— Anyám! — szakítá félbe Dóra fájdalmas s egyszersmind rémült tekintettel, mely elárulá, hogy sohasem gondolt ily gyanúsítás lehetőségére.

— Ő is csak ember, gyermekem, — szakítá félbe a hölgy szeliden, — s gondolj csak vissza, vajjon nem nagyravágyás és hiúság, rang és állás után idézték-e elő iránta tanusított magaviseletedet?

Ismét lankadtan hanyatlott le Dóra szép feje, s kezeit összekulcsolá ziháló keble fölött.

Most nehéz, gyors léptek közeledének, s a sáfár lépett be. Az agg férfi térdei remegtek az izgatottság miatt, de barázdás, pergamenszinű arca ragyogott az örömtől.

— Viktória! — kiáltá, s tapsolt kezeivel, mint egy gyermek, s beszélni akart a nélkül, hogy szólni tudott volna, mivel mindent egyszerre akart elmondani.

Nagymama intésére Dóra egy széket tolt az ágy elé, melyet az öreg minden respektus daczára elfogadott, miután majd összeesett gyöngesége miatt. A szenvedés kemény iskolájában megöszült ember sokkal nehezebben bírta elviselni az örömet, mint a bánatot.

— Egy negyedórával az árverés befejezése előtt, — jelenté végre, — egy idegen cabriolet állott meg a kastély előtt, melyből egy ur szállott ki, s a jelenlevőknek Martini Erhard báró nevén mutatá be magát; azonnal jókora összeggel emelte feljebb az eddigi becsárt. A főhitelezők, kik gondolatban már elnyelték a zsiros falatot, feltüzelődtek, s igyekeztek még feljebb liczitalni azon reményben, hogy elriasztják az idegent; ez azonban rendíthetetlen maradt, s végre övé lett az uradalom, olyan árért, mely a becsértéket közel egy harmadrészben felülmúlja.

Jelentése végén a sáfár átnyujtá urnőjének a báró névjegyét, azon hozzátevéssel, hogy ez, értesülvén a ház urnőjének betegségéről, kedvezőbb alkalomra halasztja beköltözését, s most minden alkalmatlankodást elkerülendő, még az éj beállta előtt elutazik.

Bármily nagy volt is a viszonyok fordulata, a beteg külsőleg meglepő nyugalommal fogadta azt; ajkainak gyöngye remegése s egy hálatelt tekintet az ég felé voltak megindulásának egyedüli jelei. Dóra ereiben azonban hatalmasan felpeszűdült az ifju vér, arca majd halvány, majd biborpiros lón, s végül térdeire borult anyja ágya előtt, érzelmeinek egy viharos ölelésben adva kifejezést.

— Szabad most már? — kérdé ragyogó tekintettel.

Az idős nő megértette őt, s mosolyogva intett fejével. Ekkor a leány íróasztalához futott s a rózsaszínű levélpapírosok utolsó maradványára izgatott gyorsasággal vetett néhány sort, melyek félig elmosódtak patakzó könyei által.

Dóra azonban nem törődött most azzal, hanem maga sietett le vele a eselédoszobába, egy lovas szolgát küldendő el.

Nem tudom, mit tartalmazott a rózsaszínű levél, de annyi bizonyos, hogy valami igen fontos dolognak kellett annak lenni, mert alig egy félóra mulva a „német Michel“ tajtékkal boritva vágatott az udvarra s Kristóf bácsi, a ki eddig csak három-három fokát

vette egybe a hosszú kőlépcsőnek, ezuttal nem is látszék a lépcsőfokokat használni, oly rohammal száguldott s mintegy ajtóstól bukott a házba, s az jó is volt, mert Dórának már szüksége volt egy erős támaszra, s az óriás megjelenésével egyenesen kitért karjaiba borult.

— Meg tudsz-e nekem bocsátani, te drága ember?

— Hát itt volnék-e máskülönben, te aranyos kis varázslónóm! — Ekkor Dóra könyvtől ázott szemei pajkosan felvillantak.

— Csak ahol te varázsló vagy, ott akarok én varázslónő lenni! — mondá a leány, gyöngéden simulva kedveséhez.

Kristóf bácsi kérdő tekintettel nézett nagymama felé, ki jelentőségteljes pillantást vetett a mesékönnyvemre.

— Miczifenia! — suttogá Kristóf boldogan.

— Rólam se feledkeztek meg egészen boldog Ciczipea tündérországokban! — mondá nagymama vidám mosolylyal.

Ekkor azok ketten letérdeltek a beteg ágya előtt, s ez átszellemült mosolylyal gyermekei fejére helyezé kezeit. Én nem sokat tartok az „áldás“ frázisokra, de e polgári egyszerűségű nővel szívesen teszek kivételt. Így hangzott: „Szeressétek egymást!“

* * *

Ama nap délután mindenesetre én valék a legfőlölegesebb butor az egész kastélyban. Nagymamának nem volt rám szüksége, mert a „gyermekek“ ültek ágya előtt, s ezek ezerfélét tudtak egymásnak mondani, miből semmit sem értettem, s talán nem is kellett volna értenem; legalább úgy következtetém az örökös susogásból. Így tehát kifutottam a kertbe, a hol pintyek és sármányok, kenderikék és vörösbegyek éneklék előttem sokkal érthetőbb őszidalaikat, s a sövénybokrok sárguló levele között még piroslott néhány elfeledett vagy későn érő bogyó, melyet már csak ritkasága miatt is felségesnek találtam. Ott, a számomra oly emlékezetes macskakutya sétautnál, a málnabokrok között talált még az esti szürkület utolsó arany sugarára is, azonban a két férfi, ki e hanyatló esti fényben utcahosszat fel és alá sétált, semmi tudomással sem bírt jelenlétemről.

— Nos, tehát amellet marad — mondá az egyik — te egy laphirdetmény által lettél figyelmessé téve a birtok eladására, s pár nappal ezelőtt saját szemeiddel győződtél meg annak értékéről.

— Légy nyugodt öreg pajtás — viszonzá a másik — egy lélek sem fogja tudni, hogy te engem sürgönyileg hívtál ide Bécsből, szomszédajdon segíteni, s egyszersmind jó vásárt csinálni. És most élj boldogul, négy hét mulva eljövök esküvődre s remélem, ép oly jó szomszédságban fogunk élni, mint egykor ott tul az Oczeánon.

A férfiak szívélyesen kezét szoritottak s eltűntek a sötétlő hársfasorban. En azonban hasztalanul törtem rajta a fejemet, miért nem akarta Kristóf bácsi tudatni, hogy ő hívta fel az idegen bárót az uradalom megvételére, de azért hiven megőrzém a nemeslelkű férfi titkát, ki jótetteit gondosabban elrejté, mint mások hamisságaikat.

Kristóf bácsi lakodalmáról semmit sem tudok mondani, mert sajnos, az iskolai év kezdetét vevén, már megelőzőleg a városba kellett mennem. Azonban a Rökkobaldó és Marzipano herezeg együttes mennyegzőjével vigasztaltam magamat, mely ugyan ez időtájban tartatott meg az előbbi által varázslott kastélyban. És ha a Brunner-udvart még oly szépen

feldiszipette is birtokosa virágfüzerek és fenyőágakkal, azért csak szegényes parasztházzá törpült e palotával összehasonlítva, melynek falai a leírás szerint csupa rubin és smaragd kövekből állottak, s bejárata csak az előtt tárult fel, a ki ezen titokzatos varázsigét hangoztatta: „Nyilj fel Sezám!”

Ambár a pazar fényűzés még az én gyermeki hiszékenységem előtt is kissé túlzottnak tűnt fel, de az író, így vélem jelenleg, még sem mondott sokat, mert az ábránd egy fenséges tündérpalota volt mindig és az is marad, eszményi rubinok és smaragdoktól tündökölve. Boldog az, ki birtokában van a feltárho virázsigének, s szomorú napokban sem felejtí el.

A megtérés.

(Rajz.)

Írta: Sidó Arnold.

Agyba döntötte a szegény fiatal asszonyt a betegség és a sok nélkülözés. Betegágyánál ott sir két gyermeke, kesergő arcukat belétemetve a szegényes vánkosba anyjuk sápadt arca mellé.

A nagyobbik fölemelte fejét, okos szemével anyjára tekintett és könyei közt kérdezte:

— Igaz az mamuska, hogy meg fogsz halni? Ugy-e nem?

Az anya szive összeszorult erre a kérdésre.

— Ki mondta ezt neked? — kérdezte aztán fájdalommal.

— Hallottam, a mikor Deresiné mondta Kovácsnénak. Azt is mondta, hogy apa nem törődik velünk semmit, mindig a kocsiában ül és minden pénzt elkártyáz.

Fájdalom, igaz volt! A férj többet gondolt önmagára, mint a halállal vívódó neje és gyermekeire. Most is egy krajczár nélkül jött haza. Beléptek a gyermekek félve huzódtak anyjukhoz. Az apa pedig zsebre vágott kezekkel sétált föl és alá, mérgesen dörmögve, hogy már megint nem volt szerencséje.

A beteg anya látja és hallja ezt, de mégsem veti szemére, hogy ő csak egy nyomorult sikkasztó, a kit a becsukás szegényétől nejeének megtakarított pénze mentett meg, de állásából elbocsátották. Azóta feleségének kézimunkából szerzett pénzén élőködik.

Mindezt átgondolja az anya és lelki szemei előtt látja a nyomort és kétségbeesést, melybe gyermekeit az apa dönteni fogja, ha majd ő örökre lehunyja szemeit. Leirhatatlan fájdalmat okozott ez neki és ő, a ki már két hét óta alig bírta mozgatni tagjait, föl akart ugrani, odavetni magát férje lábaihoz és őt összetett kezekkel kérni, hogy viselje gondját a gyermekeknek, ne sodorja őket a végromlásba.

De nem volt hozzá ereje. Fölemelkedett fájdalmában, ajkai mozogtak, de csak egy szót tudott szólni: „gyermekeim” — és visszarogyott a vánkosra.

A férj e kiáltásra visszafordult és látva nejeének sápadt arcán a nagy fájdalom kinyomatát, látva családját, melyet ő tett szerencsétlenné és a mely mégsem tett neki ezért soha szemrehányást, könnyelmű, de még el nem romlott lelkére ez oly hatással volt, hogy odarohant az ágyhoz, térdre roskadt neje előtt és fuldokolva kiáltotta:

— Bocsánat... bocsánat...

A haldokló nő arcán szelíd mosoly jelent meg, ajka engesztelődést látszott rebegni és nemes lelke elszállott oda, hol a jók megkapják jutalmukat szenvedéseikért.

 ELZA.

(Regény egy kötetben.)

(7. folyt.)

Írta: Horváthné Ferenczy Ida.

VII.

Gróf Bérczyék csakugyan megérkeztek. Elza egyik ablaka a kastély bejárata felé nyílt, megnézhetette jól az érkezőket.

A grófné magas, szikár alakja, gögös arca nem valami jó benyomást tettek reá, de nem tagadhatta, hogy leányának szépsége igazán meglepő. Az alig tizenhét éves leány bájos könnyűséggel ugrott ki a kocsiából. Elegáns sötétkék ruhája szorosan tapadt

kecetes alakjára, feltüntetve a tökéletes idomok szép formáit. Tömött, hamvasszőke haját virágos kis kalap takarta, s midőn fátyolát fölvetve, az eléje siető Hugó grófnak kezét nyújtott, s piczi száját édes mosolyra vonta, Elza elismerte, hogy szebb arcot még alig látott az életben.

— Oh, ha én az ő helyén lehetnék! — gondolta Elza szomorúan — milyen boldog tudnék lenni!

Volt ideje így töprengeni Elzának, mert mintha teljesen megfélekedett volna ma mindenki róla, senki nem háborgatta magányában.

Estefelé volt már az idő, midőn végre a társalgóba hivatta a grófné. Elza sietve engedelmeskedett. Kissé izgatotian lépett a fényesen világított terembe, hol az öreg gróf kivételével az egész társaságot együtt találta. Alig birt tudatával szépségének, pedig ha a szemközt álló, nagy tükörbe egy pillantást vet, talán észreveszi, hogy szépség tekintetében méltón kiállhatná a versenyt az annyira irigyelt fiatal grófnővel. A grófné által ajándékozott világos muszlin-ruha habként ölelte körül tündéri alakját, a lámpák fénye aranszőke ragyogó fürteit teljes szépségében tüntették fel, míg csodás szépségű sötét szemei az izgatottságtól kipirult finom arczoskát édes varázsszal árasztoták el.

Urnője bemutatá őt a vendégeknek, kik fagyos főhajtással fogadták mély meghajlását.

— Kisasszony kérem, játszszék nekünk valamit! Irén grófnő mesterileg játszik, s óhajtaná megbírálni, vajjon mennyiben volt igazam, midőn kegyednek zongorabeli ügyességét előtte eldicsértem.

— Kérem a grófnőt, legyen elnéző irántam! — szólt Elza — kéréleg fordulva az ifju grófnő felé.

— Csak valami könnyebb, vidám zenét gyermekem, hogy élénkítsen bennünket — szólt Végváry grófné biztatólag.

Elza zongorához ült és végigfutva a billentyűkön, az első futammal elárulta, hogy mestere e hangszernek.

A grófnének egy kedvenc vidám darabját vette elő és eleinte elfogulva, de mindig jobban-jobban áthatva a játék szellemétől, érzéssel játszott, s végre feledni látszék még azt is, hogy nem egyedül van a teremben.

Mindenki élvezettel kísérte játékát, s midőn bevégezte, általános meglepedés hangzott minden oldalról. Csak Irén grófnő fejezte ki erőltetett hideg hangon elismerését, mert feltűnt neki, hogy Hugó gróf az egész játék alatt le nem vette bámuló tekintetét a leányka átszellemült arczáról.

Elza a zene után szerényen egy ablakmélyedésbe vonult, míg Irén grófnő mintegy kedvet nyerve a játékhoz, felszólítá Hugót, hogy játszanak négykézre.

Az ifju engedett a felhívásnak. Elza szorulni érzé szivét, midőn egymás mellett oly közel látta az ifju párt. Milyen bizalmasan hajlott az ifju gróf felé az Irén grófnő kecetes alakja, mennyi elbűvölő kacérság rejlett tekintetében, mosolyában.

— Irén! énekelj is nekünk valamit! — szólítá meg Bérczy grófné leányát, — midőn a játékot bevégezték.

— Ha Hugó gróf is segít, szivesen.

— Oh, az én hangom most nem lenne alkalmas, nagyon rekedt vagyok — szabadkozott az ifju, de ha kérelmem határoz valamit a grófnő előtt, én is támogatom kedves anyjának óhajlását.

Irén ismét leült, és zongorakiséret mellett egy szép olasz dalt énekelt. Hangja kellemes, tiszta, iskolázott, de kissé gyenge volt.

— Kisasszony! — fordult Elzához, midőn énekét végezve, a dicsérő- s köszönőszavak elhangzottak, — kegyednek szintén óhajtjuk hangját hallani.

— Bocsásson meg grófnő, az én hangom nagyon kevésbé van iskolázva, és lehet, hogy nagyon éles és kellemetlenül hangzik ilyen finom társaságban. Nem szülne jó hatást.

— Lehetetlen, Elza kisasszony, hogy a ki iránt a természet ilyen bőkezű volt szépség tekintetében, azt kellemes hanggal is ne áldotta volna meg. Kisértse meg, én is kérem, a jó hatásról meg vagyok győződve.

Az ifju gróf melegen ejtette ki e szavakat, s csak midőn a komor hangulatot látta, mi szavait követé, vette észre, hogy bókjait nem jó helyen alkalmazta.

Irén grófnő megvető mozdulattal hagyta el a zongorát, egy kis asztalhoz lépve, honnan diszkötésű könyvet vett kezére, bosszuságát elfojtandó.

Ó Hugó grófot már teljesen meghódoltnak hitte, s nagyon kellemetlenül hatott reá egy ilyen gyönyörű leánynak közelében tudni őt. Észrevette az ifjunak Elza iránti bámulatát, s most ennek bókjai az ő jelenlétében vérig sérték őt.

Elza éneke csakugyan felhangzott. Egy egyszerű szomorú magyar dalt énekelt csak, de olyan érzéssel, olyan zengzetes csengő hangon, hogy teljesen elragadta hallgatóit — Irén kivételével, ki nem tudta többé rosszkedvét leküzdeni, s fáradságról, főfájásról panaszkodva, nemsokára lakosztályába vonult a két előkelő vendég.

(Folytatása következik.)

A HÉT TÜKRE.

— Csevegés. —

Lezajlottak az ünnepségek, melyek alatt egymás mellett ragyogott a két korona: Szent István ezeréves s a német császárság aránylag fiatal koronája. A két dinasztia: a Hohenzollern és a Habsburg-dinasztia legméltóbb fejei Mátyás király örökében szoritottak kezét, hogy azt a hű barátságot, ami szívüket, nemzeteiket összeköti, még szorosabbra fűzzék. És mi ujjongtunk és mi szívből, igazán örültünk ennek a találkozásnak, mi milliókat költöttünk nagy lelkesedésünkben, hogy kimutassuk igaz szeretetünket felséges urunk iránt és mindaz iránt ami ő reá vonatkozik. Örömtüzeket gyújtottunk, zászlóerdőt állítottunk, diadalkapukat emeltünk, de mindez csak külső jele volt annak az igazi, annak a nagy ragaszkodásnak, amely eltölti szívünket, ha felséges Urunkra gondolunk.

Az ő barátja a mi barátunk, az ő ellene a mi ellenünk is! Most pompával, fényvel és tüntetésszerű menő lelkesedéssel fogadtuk a német császári korona méltó örökösét, mert királyunk szövetségese, mert uralkodónk barátja: megmutattuk, mint minden alkalmat megragadunk, hogy megmutathassuk a világnak, miként tiszteli, nem, miként szereti a magyar, koronás királyát. Megmutattuk, hogy tudunk lelkesedni a békében!

Az ilyen nép, melynek ilyen jelleme van, tud a harcban is lelkesülni. Ne adja az ég, de ha jönne idő, hogy uralkodónk sorsa, miként Mária Terézia alatt, ismét a mi kezünkbe volna letéve, s a most bizton és békén álló trónt bármilyen veszély fenyegetné, mi magyarok volnánk az elsők, kik megmutatnók, az ellennek fegyverünk élet, akkor ismét fölhangzanék — mint régen — a „Vitam et sanguinem!”

Ám az a trón, melynek támasza az alattvalók szíve, meg nem inghat; szilárd az, mint a kőszál a tengerben, melyen az ellenséges hullámcsapás megtörik. Ha mégis fegyveres szövetségre lépünk, ez azért a szép nőért, a béke angyaláért van, mely a népjólétnek, a tudomány és műveltség haladásának legbiztosabb eszköze és első alapföltétele.

Pihen Európa, bérezei és völgyei felett, békés esend honol, alszik, lánczraverve nyugszik a háboru démona, s e lánczravert szörnyeteket a német, az olasz az osztrák és a magyar őrzik feltüzött szuronyokkal.

A napokban lefolyt ünnepség is apotheosisa volt a békének és elítélése a harcznak, az éhség, nyomor, inség és dőghalál szülőanyjának.

Jaj annak, a ki a békét megsérti!

Királyunk szövetségese a nagy uralkodót megillető fényvel fogadtuk. A kerepesi-ut végébe diadalkaput emeltünk, melynek két végében két angyal állott, mintha harsonákat fújának, az ut két oldalán tölgy- és cserfádiszszel befuttatott oszlopok emelkedtek égfelé, tetejükre hatalmas zászlók lengettek alá a magyar és német színekkel. Az orboezok, melyek tetszetős állványokból emelkedtek ki, villanyos ivlámpákkal voltak felszerelve, pajzsokkal és kisebb zászlókkal díszítve, a házak a magyar nemzeti színű szövetekkel ékesítve, az egész ut hosszában az egyik háztól a másikig húzott sodronyokról óriási zászlók lebegtek alá, a láncz-hídfelel „Hungária“ mintázott szobra állt hatalmas oszlop tövében, amint a kettős arczkép (II. Vilmos és I. Ferencz József) fölé babérkoszorút helyez. Mindenütt dísz, mindenfelé, a merre a szem lát, zászlóerdő, s a szivekben igaz lelkesedés honolt. A kivilágításról kevés ha azt írjuk, hogy remek volt. Legtöbb helyen V. és F. J. betűk kombinált monogramját láttuk izzó villanyos lángocsákából összeállítva. Voltak házak és középületek, melyek tetőtől talpig be voltak vonva a gázlángocsákából alakított legfantasztikusabb rajzokkal, melyek között számtalan gyöngykereket, csillagot, gömböt a vendégfejedelem, illetőleg felséges Urunk nevének kezdőbetűivel láttunk. Az utczákon a gázlámpákból karvastagon ömlött a láng stb. stb. De ki győzné mindazt elősorolni, a mivel a magyarok felséges vendégüket ünnepezték! Belefáradt a szem a nézésbe, belefáradt az agy a gondolatba, csak a szív, ez a fíradhatatlan kis husdarab nem szűnt meg érezni, csak az ajk nem szűnt meg a szív érzelmeit tolmácsolni, szinte egy kiáltást lehetett hallani városhosszat, hogy Felsőcséges Urunk I. Ferencz József és dicső vendége II. Vilmos német császár — éljen!

Kedves olvasónőim megbocsájtanak, hogy csak ilyen vázlatos képet nyújtok az ünnepekről, de igazán látni kell ezt, mert leírni ezt jól nem lehet, a holt betűkből hiányzik hozzá az érzés.

Pécsi D. Anzelm.

KÉPEINKHEZ.

Ugy látszik, felséges urunk jóvoltából két fejedelmi vendége is lesz a magyarnak. Az egyik, aki nemrég hagyta el fővárosunkat II. Vilmos német császár és porosz király, a második I. Károly Románia királya.

II. Vilmos daliás, délczeg alak, a középnél magasabb. Kedves szeretetreméltó, ügyes társalgó, mint magánember: vitéz, pontos, pedáns és szigorú, mint katona. Az országa dolgait erélyes kézzel vezeti, különben szívesen száll le arról a magaslatról, melyre a sors az uralkodókat helyezi, szóval nem félisten, hanem ember szeret lenni. Fest, költ, egy „Dal Aegirhez” című szerzeményét az a cigányzenekar játszotta el, mely az udvari ebéd alatt gyönyörködött az uralkodókat. Neje Augusztia Viktória egyike a legszebb uralkodónőknek, kinek szépsége mellett jó szíve is világhírű. Boldog házasságukat az ég több gyermekkel áldotta meg, kik közül Agost Vilmos herceget a császár negyedik fiát mutatjuk be olvasóinknak, ki 1887. január 29-én született.

Királyunk felséges vendégének bemutatása a hadsereget gyakorlat közben Tatán, amikor részükre az egyik képünkön szintén bemutatott királysátort emelték, melynek diszéről fogalmunk lehet, ha elgondoljuk, hogy csak maga a sátor negyvenezer forintba került.

Szeptember 27-én jön Budapestre ő felsége látogatására I. Károly román király. Károly román király, megalapítója a román királyságnak, megszilárdította az ingadozó trónt és népét a nyugati kultúrával megismertette, alatta javultak a közlekedési viszonyok, fegyelmelte és fejlesztette a hadsereget, s mindez nagy türelmet, de mindenkifelett bölcseséget igényelt.

Nagy fáradsággal és körültekintéssel megszilárdította trónját. Ferdinánd herceg öröklé, ki a román királynak unokaöcse. A román király neje az Európaszerte ismert írónő Erzsébet (Carmen Sylva), kinek arczképét legutóbbi számunkban hoztuk, s kit regéi és elbeszélései révén olvasóközönségünk is bizonynyal ismer.

Igazságos uralkodásával a nép szeretetét annyira kiérdemelte, hogy alattvalói nemcsak tisztelik, de szeretik is, mert német származása ellenére is (a Hohenzollern-család tagja) tudott igazi románná lenni, elsajátítva népe nyelvét és szokásait.

VEGYESEK.

A jövő hét nevezetesebb évfordulói:

Szept.	27	Komárom várának feladása 1849.
"	28	Tompa Mihály költő szül. 1817.
"	29	A magyarok győzelme Pákozdnál 1848.
"	30	Samassa József, egri érsek szül. 1828.
OKTÓBER	1	Hieronymi Károly volt belügyminiszter szül. 1836.
"	2	Rudnay Béla székesfőv. főkapitány szül. 1857.
"	3	Franciaorsz. kiüzi Fer. Istv. h. Lothar.-ból 1733.

Meddig szépek az asszonyok. Egy női ujság, a mely sokat foglalkozik a „praktikus esztétika”-val, az asszonyi szépségnek következő érdekes teóriáját közölte legutóbb. Az asszony szépsége, mondja, többnyire az egész életen át tart. Minden nap nyer érettségében, mert hiszen kétségtelen, hogy az asszonyi szépség is ebből a szempontból ítélendő meg. Izléstelen az az állítás, hogy az érett szépség 40 éven túl kevésbé hódító, mint a tizenhat évesek fiatalságának varázsa. Ha az asszonyok harmoniában élnek a természet szabályaival, akkor minden életkornak megvan a maga varázsa. A szépség 35 és 40 év körül éri el tetőpontját. Heléna, a görögök szép asszonya 48 éves volt, a mikor Trójába ment. Aspasia 37 éves korában lett Periklesé és legalább még 30 évig ragyogott szépségében. Kleopatra elmúlt 30 éves, a mikor Antoniussal találkozott. Poitiers Diána 36 éves korában nyerte meg II. Henrik szívéét. A király félannyi idős sem volt, még sem szünt meg soha Dianát tisztelni. Ausztriai Annát harmincznyolcz éves korában tartották Európa legszebb asszonyának. Maintenon asszony pedig 45 éves volt, a mikor XIV. Lajos megismerte. Mars kisasszony, a híres színésznő 45 éves korában volt a legszebb. Récamier asszony pedig 35 és 55 életévei közt. Az igaz, forró szererelen nem mindig 20 évesek sajátja. A 17 évről szóló csacsogást neveltségessé teszik a tapasztalatok mert az érettségben nem igen található a tökéletes szépség. Az az asszony követi el a legnagyobb hibát, aki bizonyos korban az „elmulás”-ról beszél. Csak érteni kell hozzá, hogy az öregség látszatát elkerülje.

A német császár fia. II. Vilmos német császár fölötté szigorú és határozott irányú neveltetésben részesíti a fiait. A trónörökös és Eitel Frigyes herceg már jó idő óta alá vannak vetve a plöni kadétiskola fegyelmezett, szigorú nevelési rendszerének. Albert, Ágoston Vilmos és Oszkár hercegeket pedig most ugy nevelik, mint két bátyjukat nevelték, mielőtt Plönbe adták őket. A három nevezett hercegnek, mikor az udvar Potsdamban tartózkodik, mindennap reggel 6 órakor kell fölkelni és az öltözködést legfőleg 20 perc alatt elvégezni, mert az első reggeli előtt, a melyet 7 óra 20 perczkor kapnak az ifju hercegek, egy tanórát kell nekik venni. Az első reggeli áll tejes kávéból, vajjas fehér kenyérből és néhány szelet fekete, ugynevezett komisz vagy katonakenyérből. S ezenkívül mindennap minden herceg kap még két félkeményre főtt tojást. A királyfiaknak a reggelit is gyorsan kell elvégezni, mert 7 óra 45 perczkor már iskolába kell menniök, a közelfekvő lindstedti vadászkastélyba. A királyi palotától a vadász-kastélyig Albert herceg biciklin megy, Ágoston Vilmos herceg triciklin, míg Oszkár herceg a tanítóval, vagy egy guvernánttal ponyfogaton kocsizik. Az előadás pontban 8 órakor kezdődik s tart 9 óra 40 perczig, a mikor elérkezett a második reggelizés ideje. Közben csak 10 percznyi szünet van, 8 óra 45 percztől 9 óra 55 perczig. A második reggeli husneművel rakott kenyérszeletekből és gyümölcsből áll, a mire pár csöpp borral kevert friss kutyvizet isznak. A hercegek, a két órai ülés után, orvosi tanácsra, a második reggelit állva költik el. 20 perczcel 10 óra után, tehát negyven percznyi pihenés multával, ismét folytatják a tanulást, a mely 5 perczcel 1 óra előtt végződik. Közben 45 perczenkint, 10 percznyi szünet van. A tanulás után, ugyanolyan módon, mint reggel jöttek, a hercegek visszamennek a palotába. Megérkezésökor átöltöznek az ebédhez, a mely 1 óra 20 perczkor kezdődik. Az ebéd nagyon egyszerű szokott lenni. Rendesen van leves, hal vagy hus, főzelék, sültus, befőzött és friss gyümölcs. Minden harmadnap van valami édesség és fagyalt. Az ital ugyanolyan, mint a második reggeli alatt. Pár csöpp vörös borral kevert friss víz. A kis hercegek csak születésnapjukon kapnak hárman egy üveg pezsgőt. Ebédután a királyfiak 3 óráig kedvökre játszhatnak. 3 órától pedig 4 óráig — ezuttal az új palotában — ismét tanulnak. 4 órakor kocsin mennek a közeli uszodába, a hol mindig nagyon jól találják magukat, mert ott csónakjuk is van és szorgalmasan eveznek. A hercegek egyáltalában minden testedző gyakorlatot kiváló előszeretettel üznek. A legifjabb herceg kivételével, mind a négy herceg, katonailag fölszabadtott szabaduszó. Eitel Frigyes herceg, minden nagyobb megeröltetés nélkül, képes egy óra hosszat uszni.

Délután 6 órakor hagyják el a hercegek az uszodát s ekkor vagy gyalog sétát tesznek a vadon hagyott parkban vagy lovagolnak. 7 órakor érkeznek haza az új palotába. Ekkor vacsoráznak. A vacsora áll hideg leves, hideg hus, vajjas kenyér és gyümölcsből, a mihez rendes italukat kapják. Vacsora után még háromnegyed óráig mozognak, játszanak a hercegek s aztán 8, legkésőbb fél kilenczkor lefeküsznek.

A csodaszer. A híres angol Raleigh halálra ítéltetvén kivégzése előtt megnézte a hóhér bárdját s annak éléhez érve, mosolyogva mondá: „Igen éles orvosság, de olyan szer, a mely minden betegséget meggyógyít!”

Híres zeneszerzők életkora. Verdi a híres olasz zeneszerző, mostani párisi látogatása alkalmából a franczi lapok közlik, hogy a nagy zeneszerzők mily életkort értek. E szerint Auber 89 évet; Haydn 77-et, Rossini 76-ot, Guonod 75-öt, Mayerbeer és Wagner 70-et, Halévy 63-at, Boieldieu 59-et, Beethoven 57, Donizetti 51, Weber 40 és Mendelssohn 38 évet élt. Ehhez hozzá tehetjük, hogy Erkel Ferencz már túlhaladta a 80 évet, mikor meghalt. Fia talon haltak meg: Bellini 33, Mozart 35 és Bizet 37 éves korában.

Az indiánus arca. Lorne márki a kanadai angol gyarmat, volt kormányzója, a következő jellemző dolgot mondja el az indiánokról. Egyszer, jéghideg napon, a kormányzó egy indiánust vesz észre, a ki a dermesztő hideg daczára meztüláb járkált s ruházata is csak egy takaróból állt. A márki, a ki meleg bundája daczára is alaposan fázott, magához hivatta az indiánust s megkérdezte, hogy járhat ebben a nagy hidegben ily könnyű öltözékben? Az indiánok tudvalevőleg, mint a többi ravasz észjárású népek, a kérdésekre viszontkérdéssel szoktak felelni. Így a mi indiánusunk is azt felelte tört angol nyelven.

— Hát az arczán mért nincsen ruha?
— Az arcz könnyebben türi el a nagy dideget, mert az ember születése óta hozzászokott, hogy az arczát szabadon mutassa.
— Jól van — mondja a prairie-k királya — én mindenütt arcz! Ezzel megfordult s nyugodtan tovább haladt.

A világ legnagyobb képtára. A világ leggazdagabb képtára kétségkívül a Versailles-i palota képtára, melyben több mint 3000 hírneves festmény van. Ezután következnek sorrendben a drezdai világhírű királyi képtár 2200 festménnyel, a Prado Madridban 1833 és a Louvre Párisban 1800 festménnyel. A Péterváriban lévő császári Erimetaga 1631, a bécsi Belvedere 1550 és a müncheni „Pinakothek” 1422 képet tartalmaznak. A régi berlini muzeum katalógusa 1250, a firenzei Uffici-képtár 1200, a londoni nemzeti képtár pedig csak 902 festményt tüntetnek fel. Igen sok híres kép azonban magánosok tulajdonát képezi. A magánképtárak tekintetében az angolok foglalják el az első helyet, melyek között a westminsteri herceg Grosvenor képtára a leggazdagabb.

A hol nem csokolóznak. A csók és ölelés teljesen ismeretlen jelei a vonzalomnak Khinában és Japánban. Japáni leányok soha sem csokolóznak, japáni szülök nem csokolják vagy ölelik meg gyermekeiket, legfeljebb csecsemő korukban, ha már jární tudnak, többé soha. A gyöngédség ily jeleinek nincs is nyoma az egész japán irodalomban sem. Se, csók, se ölelés, de még egy kézszorítás se szerepel egyetlen lapján se a japán elbeszélő irodalomnak.

SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Egy előfizető leánya. Használható. — **Discanth Gáspár urnak.** Annyi van ebből a nemből, hogy ezidén már aligha kerülhet reá a sor. — **La Fleur.** A másodikikat adjuk csak, az elsőre vonatkozólag olvassa el kérjük az előbbi üzenetet. — **Egy fiatal asszony baja.** Határozottan nem jó. — **Álom.** Elmés fordulattal, de hibás technikával van megírva. **Szerelmem.** — A legjobb, de ennek meg az a hibája, hogy nagyon elnyújtja, s így nehézkesé teszi tárgyát. — Határozott javulás észlelhető. — **H. J. Adjuk.** — **R. L.** Mikor a római császárság 1806-ban (tévesen német császárságnak nevezték) megdőlt és a német államok egy szövetséges birodalomná alakultak, s alkották a mai német császárságot az osztrák császársággal szemben, (azelőtt az osztrák herceg volt a római császár is!) akkor ennek a német császárságnak a nemzeti dala, himnusza lett. — **K. L.** Hangulatos dolgok, s az egyiknek szatyrikus éle is jó, de technikai, alakai hibájuk oly nagy, hogy nem adhatjuk őket. — **R. J.** Csak a próza és „Ne tudja” váltak be. — **Lanka Gusztáv urnak.** Köszönjük a küldött költeményt. — **Ecsi Ilona** urhölgynek. Levelet küldtünk. — Több kéziratról a jövő számban, névtelen leveleket nem vesszük figyelembe bélyegtelen leveleket nem vesszük át, kéziratot nem adunk vissza.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: FARAGÓ SIMON.

Neumayer Ede könyvnyomdájából, Budapest, VI., Szerecsen-utca 35. szám.